

En record de Mary Daly

Dij, 7/01/2010 per Teresa Forcades...

[Un Manament Nou](#)

Pau i Bé

Mary Daly, doctora en teologia i en filosofia, pionera del feminisme radical i de la teologia feminista amb la seva obra *L'Església i el segon sexe* (1968) ha mort a l'edat de 81 anys després de dos anys de malaltia.

Vaig coincidir amb ella només una vegada, mentre estudiava als EEUU. Devia ser l'any 1996. Aleshores Daly encara era professora al Boston College i va venir a la facultat de teologia de Harvard a fer una conferència. Jo ja feia un any que hi estudiava i estava aclaparada per la cuirassa políticament correcta que hi havia trobat. La conferència de Daly va ser una alenada d'aire fresc, un moment epifànic tan senzill i net com ella mateixa.

Era més aviat baixeta, amb el posat d'una tieta amable i inofensiva fins que començava a parlar. Recordo que em vaig fixar incrèdula en les seves botes de 'vaquero' amb ornaments metàl·lics mentre la sentia parlar de les vibracions en forma de serp que connecten el públic amb la conferenciant o els alumnes amb la professora i en general tots els qui mantenen una conversa. Jo les he sentides i les he vistes moltes vegades, aquestes serps. De vegades les experimento com una teranyina que m'embolcalla i em limita el moviment i la vista, i d'altres vegades són veritables raigs de llum que tot dansant i com aquell que res descobreixen alçades i fondalades on tot semblava pla.

Mary Daly era una filòsofa-poeta. Anomenar-la filòsofa-poeta és una redundància, ja que per ser professora de filosofia no cal la poesia però no es pot ser filòsofa sense ella.

Mary Daly estimava la paraula i admirava la seva capacitat de crear móns sense caure mai en el subjectivisme, sense perdre mai el contacte amb el món material i la seva consistència. Crec que és a la contraportada de *Pure Lust*, que Daly apareix acarant una gata negra, rient, recolçada en un tronc d'arbre i amb el dit clarament assenyalant a la terra, com Aristòtil en el famós quadre de Rafael. Com ella, jo també m'he emocionat amb la novetat que representa Aristòtil en el món clàssic i Tomàs d'Aquino en el món medieval. Crec que aquesta novetat conté el

nucli dur de l'anomenat pensament occidental i inclou la dignitat d'allò que és material i l'anti-espiritualisme. Inclou la dignitat del cos i es concreta - tal com ens ha ensenyat Daly corregint en això els seus mestres i mantenint la seva postura sense afluixar un mil·límetre - en el respecte pels cossos de les dones. Respecte bàsic, fonamental, que és l'assignatura pendent de cada generació, també al segle XXI. Respecte sense el qual no és possible el respecte als cossos i al treball dels nens, dels subalterns, dels immigrants, dels pobres. Respecte als cossos de les dones sense el qual no és possible la justícia social i seria mentida el que proclamem a l'Eucaristia: que Déu mateix té un cos del qual formem part sense exclusions ni subordinacions de cap mena i que és en aquest cos i en les seves ferides que estem escrivint la nostra història.